Το άλλο

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 16.03.2015

Θυμάμαι ακόμη τα γλαυκά της μάτια. Μεγάλη κατάλαβα ότι ήταν ο καταρράκτης. Κι ένα χεράκι σαν ποδαράκι σπουργιτιού, με μπλαβί το νούμερο πάνω στο δέρμα. Αυτή ήταν η γειτονιά μου, με τα ψηλά στενά κτίρια, και τα ακόμη πιο στενά καντούνια. Παλιά ήταν γεμάτη λατονιέρικα, μαγαζιά «νεωτερισμών» και ταβέρνες. Ακόμη θυμάμαι σαν όνειρο την ταβέρνα με το πατημένο χώμα για πάτωμα και τους μόνιμους θαμώνες να κουτσοπίνουν κάθε μεσημέρι. Και το μαγαζί με τα πολύχρωμα βαμβακερά υφάσματα, ψωνίζαν από κει οι χωριάτες. Όμως έχω φυλαγμένο ακόμη, από εκεί, ένα παιδικό νυχτικό που μυρίζει καλοκαίρι. Και θυμάμαι κι όλους αυτούς με τα διαφορετικά ονόματα, το νούμερο στο χέρι και την διαφορετική ιστορία. Μια ιστορία που δεν την ομολογούσε κανείς, μα την σιγοψιθύριζαν το βράδυ οι γιράντολες στον αέρα, τα σκοινιά της μπουγάδας που στεφάνωναν τα καντούνια και τα τριξίματα από παλιές πατημασιές στις ξύλινες, στενές σκάλες. Τη συναντούσα στο ασανσέρ και μου χαμογελούσε αόριστα. Άκουγε σ’ ένα όνομα εξελληνισμένο, παραφθορά του ονόματος της ράτσας της, μ’ αυτό είχε επιζήσει μετά από «εκεί», από «εκεί» που είχαν χαθεί όλοι οι υπόλοιποι δικοί της. Δεν σου μυρίζει; Όλοι αυτοί έχουν μια χαρακτηριστική μυρωδιά, δεν το ξέρεις; Μου ήρθε να τον χαστουκίσω. Μου μύριζε γεράματα, κλειστές κάμαρες, μοναξιά και φάρμακα. Μόνο αυτά, δεν φτάνουν αυτά; Η πόλη μας δε νομίζω ότι τους αγάπησε ποτέ. Ό,τι χαραμάδες άνοιξε, όπως πάντα, ο έρωτας, μόνο αυτός. Θυμάμαι ακόμη τα μάτια της. Διάβασα ότι πρόσφατα μια φωτογράφος φωτογραφίζει τους επιζήσαντες. Σπουδαίο έργο. Αλλά άργησε. Αυτήν, δεν την πρόλαβε.